

LUČKA Z NEBA

V E R S K I • L I Š T • Z A • M L A D I N O

LETO IV.

1933/34

ŠTEV. 3.

Mali Jezus razlaga Lučkarjem večne resnice.

Dolga in sveta pot

Kako veselo slovesna je dopoldanska služba božja na praznik vseh svetnikov. Človeku se zdi, kot da pomagajo pri sv. maši peti in moliti jasni nebeščani. Popoldne se pa to kipeče veselje kar nenadoma spremeni v resno tiho procesijo, ki se vije na pokopališče k našim dragim rajnim. Kako trepeče otrokovo srce ob okrašenem grobu dobrega očeta in skrbne matere, dedka in babice, bratca in sestrice. Otroške roke se sklepajo v pobožno molitev za drage rajne. S pokopališča se vračajo ljudje domov. Lučkarji pa ne tako. Lepo vas povabim na sveto vožnjo. Veste kam? V vice. — Ne bojte se! Saj so vaša srca čista in zato se vam ni treba nikogar bati, tudi smrti ne. Torej, junško naprej! Angeli varuhi vernih duš so nam dali na razpolago zračne ladje, da bomo prej tam, zakaj verne duše težko čakajo otrok.

Iz daljave se začuje tožno klicanje. Za trenutek nam je strah skrčil naša srca. Angeli odpirajo vrata vic. Z molitvijo na ustnih prestopimo prag: »Gospod, usmili se vernih duš v vicah!« Kolikokrat smo izgovarjali te besede raztreseno, zdaj nam pa ta molitev pretresa mozeg. Saj zremo pred seboj podobe bolečin in bridkosti, podobe, ki nas spreminjajo v majhne svetnike. O to so v resnici uboge duše; kako jokajo in stokajo. Tu in tam krikne katera od bolečin; vse pa so zelo nemirne. Človeku se zdi, kot da nekaj iščejo. Da, poti iščejo, poti v sveta nebesa. Poslušajte jih, kako tožijo:

»Hrepenenje imamo po Bogu, nedopovedljivo hrepenenje, ki ga vi otroci sploh razumeti ne morete. Vse bolečine, ki jih moramo trpeti zaradi naših grehov, bi lahko prenašale, toda to hrepenenje po Bogu je najstrašnejše in ga skoraj prenašati ne moremo.«

Mlada gospa nam pripoveduje: »Ko sem še živela, sem imela grenko domotožje. Bilo je v svetovni vojni. Očeta so mi ubili. Kako sem hrepenela po njem; noč in dan sem jokala. In vendar je bilo to hrepenenje otroška igrača v primeri s hrepenenjem, ki tare zdaj mojo dušo. Vsak trenutek se mi zdi, da mi bo počilo srce.«

Kraljica vseh svetnikov, prosi za verne duše v vicah!

Tako nam opisuje na tisoče vernih duš svojo bridko usodo in mi pričnemo moliti desetko sv. rožnega venca: »... ki naj se usmili vernih duš v vicah.«

Pri vsaki zdravi Mariji se nam je zdelo, da je ponehalo vzdihovanje in tarnanje. Tako pobožno že dolgo nismo molili.

Desetka je pri kraju in verne duše se nam iskreno zahvaljujejo in nam zatrjujejo, da je bil to balzam za njihove dušne rane.

Stopajmo naprej! Marsikateri Lučkar se zgrozi, ko zagleda med trpečimi svojo mater ali svojega očeta, ki mu kličeta: »Otrok, ne pozabi naju!« Mnogo je bilo takih staršev, ki so morali tako prositi svoje otroke. Človek bi ne verjel, kako more pozabiti otrok svojo rajno mamico in svojega rajnega očeta.

Ustavimo se pred otrokom, ki sedi ves žalosten na skali. Ko zagleda Lučkarje, zdirja k njim in vzklikne: »Otroci, pomagajte otroku! Bil sem mnogokrat trmast, prepirljiv in neubogljiv — zdaj pa moram trpeti. Bral sem »Lučko«, kakor vi, toda le za zabavo. Za »Jezusove dneve« sem se malo menil in prebranega nisem nikdar razmišljal. Zdaj pa moram trpeti.«

Vse verne duše, ki smo žnjimi govorili, smo tudi vprašali, kako naj jim pomagamo. Te pa nam zopet in zopet odgovarjajo: **»Molite za nas!** Darujte za nas svete maše in sveta obhajila! Obdarujte radi nas kakega siromaka! Izpolnajte v mesecu novembru »Jezusove dneve« nam v blagor! Darujte za nas bolečine, če ste bolni! Storite radi nas tisto, kar vam je najtežje storiti. Kolikokrat storite za nas kaj dobrega, nam je lažje in bližje nam je sreča, ki nas privede do ljubega Boga. **Ne pozabite nas!**«

Uboge verne duše morajo biti zelo pozabljene, ker sicer bi ne klicale tako pogosto: Ne pozabite nas!

Lučkarji! Vidim, da vam gre klic ubogih vernih duš k srcu in da jih ne boste nikdar več pozabili. Zelo sem tega vesel.

Angel, ki nas je vodil po vicah, je povzel besedo. Poslušajmo ga!

»Otroci! Obljubili ste v svojih srcih, da ne boste vernih duš nikdar več pozabili. Držite to svojo obljubo! Pa tudi meni, angelu, morate nekaj obljubiti: varujte se greha, tudi odpustljivega. Glejte, radi odpustljivega greha morajo uboge duše toliko trpeti. Postanite svetniki!«

Naenkrat zadoni vesela nebeška godba. Iz daljave smo videli nebeško procesijo. Kraljica vseh svetnikov gre z izvoljenci nebeškimi obiskat in tolažit verne duše. Gotovo jih bo vzela zelo mnogo s seboj v sveti raj.

Kako radi bi to rajsko procesijo pogledali prav od blizu, toda angel nam je dal znamenje, naj vstopimo v zračne ladje, ki so nas prinesle zopet nazaj na zemljo.

Ispolnajte v novembru »Jezusove dneve« v uteho vernih duš!

Kako je sv. Martin pomagal ubogim

(Njegov god 11. novembra.)

Pred mnogimi stoletji je živel v Italiji deček Martin. Njegovi starši so bili pogani, on pa je ljubil pravega Boga, ki je ustvaril nebo in zemljo. Že kot dvanajstletni deček se je najraje mudil v katoliških cerkvah. To pa njegovemu poganskemu očetu ni bilo prav nič všeč. Zato je poslal svojega sina k vojakom. Martin je kot vojak vršil zvesto svoje dolžnosti in je ostal med surovimi vojaki dober in pobožen.

Nekega dne je jezdil skozi mestna vrata. Zima je bila; reke in potoki so bili zamrznjeni in visok sneg je pokrival pokrajino. Tedaj mu pride naproti ubog človek, ki je bil na pol nag. Misliti si morete, kako strašno ga je moralo zebsti.

Ko ga Martin zagleda, ga je prevzelo do siromaka globoko sočutje. Izdrl je meč in prerezal svoj široki plašč na dvoje. En kos je dal siromaku, z drugim pa se je zavil sam.

Naslednjo noč se mu je prikazal Jezus, ki je bil oblečen v tisti kos plašča, ki ga je Martin podaril ubožku. Gospod se je obrnil do angelov, ki so stali ob njegovi strani in jim dejal: »S tem plaščem me je pokrtil Martin, ki še ni krščen.«

Tedaj se je mladi vojak zbudil. Kako se je veselil nad tem, kar je v sanjah videl in slišal.

Kmalu nato je postal pobožen kristjan in v nekem velikem mestu so ga celo izvolili za škofa. Nad tem so se radovali vsi dobri ljudje, posebno pa siromaki, katerim je Martin pomagal, kjerkoli je mogel.

Siromašen človek je prosil nekoč škofa za obleko. Bilo je pred cerkvijo. Svetnik zapove svojemu služabniku, naj prinese siromaku obleko, ta pa je godrnjal vsled gospodove radodarnosti. Martin pa je prijel siromaka za roko in ga peljal skozi cerkev v zakristijo, kjer je slekel svojo suknjo in jo dal ubogemu možu, potem pa mu je naročil, naj takoj odide.

Ko je siromak odšel, vstopi služabnik in pravi škofu: »Be-rač je že odšel, zate pa je zadnji čas, da greš pred oltar sveto mašo brat.«

Martin pa pravi: »Ne morem iti prej k oltarju, dokler ni dobil ubogi človek svoje obleke.«

Jezen je odšel služabnik in je kupil na trgu za majhno vsoto kratek suknjič ter ga vrgel pred škofa. Mislil je, da ga bo dal škof siromaku. Zdaj šele zapazi, da škof nima suknje in hoče oditi po boljšo. Toda škof obleče hitro kratki suknjič in gre ž njim pred oltar.

Med sv. mašo so videli ljudje prekrasen nebeški žar okrog svetnikove glave.

Sv. Elizabeta Turingijska

(Njen praznik 19. novembra.)

Elizabeta, kneginja Turingijska, je živela zelo sveto. Imela je izredno usmiljeno srce in je pomagala ubogim in žalostnim, kjerkoli je le mogla. Sama pa je morala zelo mnogo trpeti. Še čisto mlada je izgubila svojega dobrega moža in hudobni sorodniki so jo spodili v mrzli zimski noči z gradu Wartburg. Z otroci je blodila v mrazu in temi, ko zasliši zvonček iz stolpa frančiškanske cerkve. Vstopi v cerkev in zapoje z redovniki iz celega srca zahvalno pesem: »Tebe Boga hvalimo!« Zakaj se je svetnica zahvaljevala? Za vse bridkosti in bolečine.

Prijateljček moj! Če pride v vašo hišo katerikrat kaj zelo žalostnega, če zagledaš v mamičinih in očkovih očeh solzo, tedaj povej svojim obupanim staršem Elizabetino zgodbo, kako je ta sveta kneginja gledala v vseh bridkostih le božjo voljo, povej jim, kako dobri Bog dopusti trpljenje v svojo slavo in v zveličanje duš. Nikakor ne smejo obupati. Nobena stvar se ne zgodi slučajno, ampak vse pride od zgoraj, od Boga.

Sv. Elizabeta, turingijska kneginja, zapušća grad Wartburg.

Dve sveti sestrici

S celo dušo in vsem srcem je hrepenela Klara po tisti blaženi noči, ko se bo smela vpričo sv. Frančiška in njegovih bratov odpovedati vsemu posvetnemu sijaju in se s svetimi obljubami popolnoma okleniti božjega Odrešenika.

Ta blažena noč je prišla.

Že kleči pred oltarjem v cerkvi Svete Marije Angelske. Odložila je svilnato obleko in ves blesteči nakit. Pokriva jo raševinasta obleka; njeno okrasje je volnen pas, ki naj bi jo neprestano opozarjal na zvestobo v pokorščini, čistosti in uboštvu. Frančišek ji poreže bogate lase in ji položi na glavo pajčolan. Klarina žrtev je tako končana in ustanovljen je po Frančišku red ubogih gospá, drugi red ali po sv. Klari imenovan red Klarisinj.

Frančišek je izročil Klaro v varstvo sestram benediktinkam v samostan sv. Angela, kamor je prišla kmalu za njo njena rodna sestra Agneza, da tudi ona daruje svojo nežno mladost nebeškemu Ženinu in se mu popolnoma posveti z redovnimi obljubami.

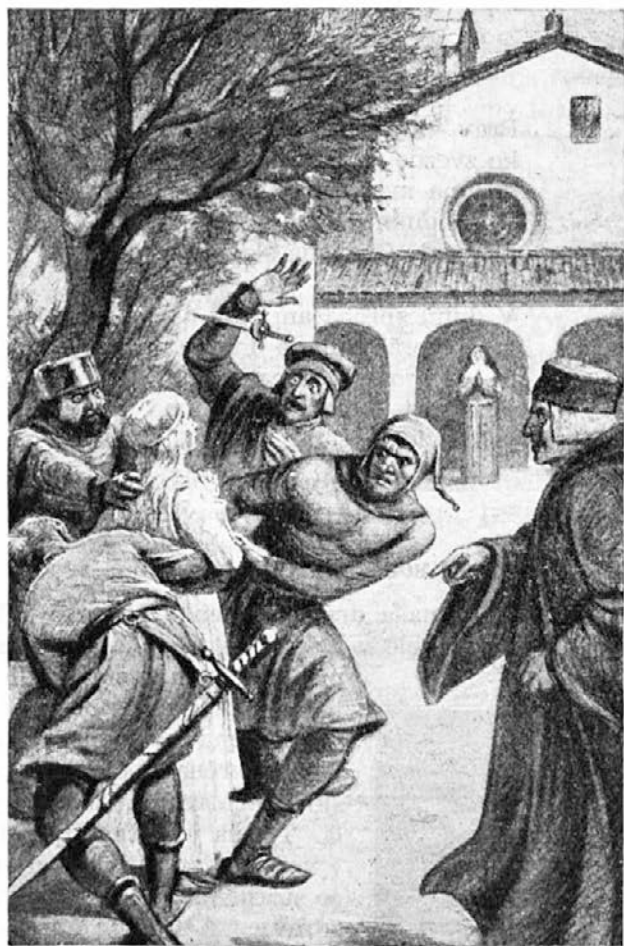
Starši pa seveda z begom svojih dveh hčerá niso bili zadovoljni. Že pri Klari niso mogli doseči prav nič ne s prošnjami, ne z grožnjami — vrgli so se zdaj z vso silo na ubogo Agnezo. Kakor divje zveri na krotko jagnje, tako so planili nanjo odposlanci staršev, katerim je bilo ukazano, da morajo privleči deklico s silo domov. Pograbili so jo torej za lase in za noge in jo vlekli zmagoslavno iz samostana. Uboga Agneza je klicala na vse grlo sestro Klaro na pomoč, da jo reši nasilnežev. Le-ta ji pa seveda ni mogla pomagati drugače kot z molitvijo, proseč Gospoda, naj podeli sestri duha stanovitnosti in telesno moč v tem strašnem trenutku.

Tedaj pa je postalo Agnezino telo naenkrat silno težko in nepremično. Pa naj so počeli roparji karkoli, niti za las niso mogli premakniti svete deklice .

Njen stric Monaldo, čigar sinu je bila Agneza namenjena za ženo, je planil ves besen proti njej, hoteč jo spodbosti z bodalcem. Toda nesrečnežu je v trenutku okamenela roka in bodalce mu je padlo iz nje.

Osramočeni so nato odšli ti možje domov, pustivši Agnezo sredi pota.

»Toda nesrečnežu je v trenutku okamenela roka in bodalce mu je padlo iz nje.«

Klara pa je prihitela k njej in jo je z materinsko nežnostjo odvedla v samostan, kjer sta od tedaj nemoteno služili svojemu nebeškemu Ženinu.

Kakor Klara, tako je tudi Agneza uvrščena radi svojega zglednega življenja v vrsto svetnic božjih. Njen god slavimo 16. novembra.

Sonja:

Nebesa

Prav mnogokrat v tihih večerih,
ko zvezde na nebu gore
in luna med njimi kraljuje,
se spomnim na one,
ki v rajú Gospoda slave.

V duhu sprehajam se z njimi,
ki dolgo že tam so doma
in vživajo srečo neskončno;
ob njej je le iskrica drobna
vsa radost sveta.

V spomin

dragi součenki Milenki Verbič

Zapustila nas je naša draga součenka Milenka. Hodila je v IV. razred osnovne šole v Mariboru. Bila je sreča in veselje pridnih, skrbnih staršev in edinega brata. Dolgih 9 mesecev je bila priklenjena na bolniško posteljo. Huda srčna bolezen, posledica sklepnega revmatizma, jo je mučila. Trpela je potrpežljivo in udano v voljo božjo. Ljubeči njeni starši so storili vse, da se ji povrne ljubo zdravje. A Bog je hotel drugače. Poslal je svojega angela in ta je njeno čisto dušico odnesel pred Njega, katerega je ljubila tako iskreno. Nekaj dni pred smrtjo je rekla brezmejno žalostni mami:

»Ne jokaj mama, saj Jezus je trpel mnogo več kakor jaz. Vedno mislim nanj.« Milenkina zadnja želja je bila, pohiteti k Mariji naši Materi na Brezje, a ker to ni bilo mogoče, jo je mama peljala v stolno cerkev, kjer je s

sklenjenimi rokami in s solzami v očeh iskreno molila. Bila je to njena poslednja pot. In zadnjič je bilo, ko sem jo dne 19. septembra t. l. obiskala. Rada je imela vse svoje součenke, čez vse rada je imela mene. Pravijo, da znam lepo tolažiti. Obljubiti sem ji morala, da pridem drugi dan s pupo in vozičkom. — A žal, Milenke drugega dne ni bilo več. Odšla je tja, kjer ima pač lepšo pupo in voziček kakor jaz v tej solzni dolini. Bridko smo jokale vse deklice, ki smo jo poznale in vzljubile, ko smo zvedele, da naše drage Milenke ni več. Tolažimo se s tem, da se snidemo v nebesih. Na mrtvaškem odru je ležala v beli obleki med belimi rožami kakor angelček. Okoli vratu je imela zelen trak s svetinjico Matere Božje. Gospod voditelj so se poslovili pri odprtem grobu od nje, učenke so ji zapele zadnjo pesem v slovo.

Draga Milenka! Rada, tako rada si čitala »Lučko«, zato je bila naša želja, Ti postaviti v njej skromen spominek z vročo željo: spomni se nas vseh pri ljubem Bogu, posebno pa izprosi tolažbo neutolažljivim staršem.

Olga Cvetnič

učenka IV. razr. osnv. šole.

V spomin naši vzorni součenki Anici Grandovec.

Zalostno so zapeli zvonovi, ko je zapustila dolino solzâ, ter po svojih neznošnih bolečinah splavala med nebeške krilatce k Jezusu in Mariji, ki jih je tako pristrčno ljubila in klicala do zadnjega diha. Čeravno je bila slabotna, je ni zadržalo slabo vreme in nobena druga stvar, da ne bi vsaki dan v majniku prejela svojega Jezusa. Vzdržala je do konca. Večkrat je dejala, da hoče tudi cel junij hoditi k sv. obhajilu in tako počastiti Jezusovo Srce, katero je toliko trpelo za naše grehe. 6. junija je bila še pri sv. spovedi in je prejela sv. obhajilo, nato pa je odšla v šolo. Tu ji je pa postalo nenadoma slabo. Vso onemoglo in nezavestno so prinesli na dom g. Adamiča, ker je tako hotela njena prijateljica in součenka Julči, nato so obvestili starše o nezgodi in poklicali zdravnika, kateri je odredil prevoz v bolnico. V bolnici so jo takoj operirali, ker so mislili, da ima vnetje slepiča. Strašno je trpela že ob prvi operaciji, a z nebeško potrpežljivostjo je vse prenašala in govorila: »Nikar mi ne dajajte več olajšav, saj je ljubi Jezus še več trpel, zato hočem tudi jaz trpeti, da pridem prej k njemu.« Z veliko pobožnostjo je prejemale sv. obhajilo tudi v bolnici. Prestati je morala dve operaciji. Zadnje dni, ko je že bila tako slaba, je bila pri njej njena mama in sestra pa ju je vedno poganjala ven naj molita, da bi kmalu umrla. Ko le ni bilo boljše, je dejala: »Oh, vidve gotovo molita za zdravje, a jaz hočem k Materi Mariji, tam je lepše.« Ko so jo bolniške sestre spraševale: »Anica, ali boš molila

za nas, kadar boš v nebesih«, jim je odvrnila: »Za vse bom molila, posebno še za vas, sestra Davorina.« Ko so pa videli, da ni več rešitve, so jo pripeljali domov. Hiteli smo jo obiskat. Vsakemu je privabilo solze v oči, ko je videl, kako potrpežljivo prenaša strašne bolečine. Iz njenih ust pa ni bilo slišati nič drugega, kot: »Jezus in Marija, dajta, da kmalu umrjem.« Jokati ni pustila nikomur, ko je postalo le še hujše, je prosila: »O Marija, reši me!« Uslišala je Marija njeno prošnjo ter jo poklicala k sebi dne 15. julija ob 10. uri zvečer. Od vseh strani so ji prinašali cvetja in vencev. Na odru je spala sredi cvetočega vrta. Na zadnji poti so jo spremile članice Marijinega vrta. Odšla si, Anica, nam pa ostaneš v vednem spominu. Ker si bila zvesta naročnica »Lučke« in si tako zvesto izpolnjevala Jezusove dneve, zato je tudi Bog izpolnil tvoje želje ter te poklical v boljše življenje. Blagor Ti, Anica, izprosi tudi nam, da bomo nekoč tako srečni, kot si Ti. Svojim staršem in vsem domačim pa izprosi od Boga tolažbo.

Grandovec Verica
učenka VI. razreda
Dobrepolje.

Tone Prozarič

Uhač piše Lučkarjem

»Seveda, Jurček; a pazi, da te ne ugrizne!«

Fantek stegne roko; ker me pa ne doseže, se približa za korak, nato še za enega in me poboža po hrbtu.

Jaz se pa niti zganil nisem, da ga ne bi prestrašil; samo glavo sem obrnil proti njemu in mu obliznil roko.

»Joj babica, kako je ubogi osliček prijazen, obliznil mi je roko!«

»Čudno je, da je sam. Le kje je njegov gospodar? Jurček, skoči skozi vas in v gostilno, kjer se ustavljajo potniki. Povsod povprašuj, čigav je ta osel. Njegov gospodar je gotovo v skrbeh zanj.«

»Ali smem vzeti oslička s seboj, babica?«

»Saj ne pojde s teboj. Kar pusti ga, naj gre, kamor sam hoče!«

Jurček je stekel proti vasi, jaz pa za njim. Ko je videl, da mu sledim, je prišel k meni, me pobožal in rekel: »Povej mi vendar, osliček, ali me ne boš stresel na tla, če ti splezam na hrbet?« Poskočil je in me zajahal in veselo zaklical: »Hi, hi!«

Spustil sem se v dir in Jurček je bil ves navdušen. Pred gostilno pa je zavpil: »Ooo« in takoj sem obstal. On je skočil

na tla, jaz sem pa lepo vljudno ostal pred vrati in čakal kot pribit.

»No fantek, kaj boš povedal?« se oglasi krčmar.

»Prišel sem vprašat, ali ni morda tale osliček vaš ali pa katerega vaših gostov?«

Krčmar je stopil na prag in pazljivo ogledal. »Ne, moj ni, pa tudi nobenega mojih znancev. Le še drugje povprašaj!«

Jurček me je zopet zajahal in dirkala sva od vrat do vrat in povsod je poizvedoval, čigav bi jaz bil. Pa nihče me ni poznal in tako sva se vrnila k dobri babici, ki je še vedno pred hišo sedela in predla.

Jurček: »Babica, obhodila sva vso vas in ves kraj naokoli, pa oslička nihče ne pozna. Kaj naj storiva z njim? Kar drži se me, če se ga hoče kdo drugi dotakniti, se pa takoj umakne.«

Babica: »Veš kaj, Jurček? Čez noč ga ne moreva pustiti na prostem, lahko bi se mu kaj zgodilo. Kar v hlevček ga pelji, kjer je bil doslej najin rajni osliček ter mu daj naročje sena in vrč vode. Jutri ga pa popeljeva na trg. Morda dobiva njegovega lastnika.«

»Kaj pa potem, če ga ne dobiva?«

»Imela ga bova toliko časa pri sebi, dokler se ne oglasi gospodar. Saj veš, da ne smeva pustiti, da bi uboga žival pozimi od mraza poginila ali pa da bi jo dobili hudobni paglavci v roke, ki bi jo pretepali in do smrti stradali in mučili.«

Jurček mi je dal jesti in piti, me pobožal in odšel. Ko je zapiral vrata, je pa še rekel: »Oh, da se vsaj ne bi oglasil gospodar in bi osliček lahko ostal pri nas!«

Naslednji dan mi je dal Jurček jesti, potem mi ja nataknil ujzdo. Peljal me je pred vežna vrata, babica je dejala na me prav lahko tovorno sedlo in se nanj vsedla. Jurček je prinesel košarico zelenjave, vzela jo je v naročje in odšla sva na trg v Mačje. Dobra žena je bila prav vesela, saj je vse prodala, mene pa tudi nihče ni spoznal in tako sva se oba zadovoljna vrnila.

Pri babici in Jurčku sem ostal štiri leta. Bil sem srečen. Nikomur nisem nič hudega storil in zvesto opravljal svoje dolžnosti. Ljubil sem svojega gospodarčka, saj me nikoli ni tepel. Z delom me niso preveč obkladali in hranili so me dosti dobro. Sicer tudi vsi veste, da nisem sladkosneden ali izbirčen, sploh smo vsi osli zelo skromni. Če imamo poleti ostanek zelenjav in

nekaj trave, ki je konji in krave še ne povohajo ne, smo kar zadovoljni; pozimi pojemo šop sena, olupki od krompirja, pese in repe so nam pa že prava slaščica.

Seveda sem pa doživel tudi dneve, ki mi niso bili všeč; to je bilo vselej, kadar me je gospodinja posodila sosednjim otrokom. Zameril ji tega kajpada nisem, saj je bila ubožna in je rada kaj zaslužila; zato me je včasih, ko doma nisem imel dela, posojala otrokom sosednje graščine. In ti otroci niso bili vedno dobri z menoj, to mi lahko verjamete.

Le poslušajte, kaj se mi je pripetilo na enem izmed takih sprehodov grajskih otrok.

(Dalje.)

POŠTA MALEGA JEZUSA

Kako preživi dober otrok nedeljo?

Na to vprašanje sem dobil mnogo zelo dobrih odgovorov. Kdo dobi glavno nagrado, bom sporočil v prihodnji številki. Poleg glavne nagrade, bo še nekaj manjših. Prihodnjič bom zelo dobre odgovore priobčil. Storil bi to že v tej številki, pa mi je žal zmanjkalo prostora.

Urednik.

Rešitev uganke.

»Kraljica presvetega rožnega venca, prosi pri Kristusu Kralju za nas.«
Izžreban je bil **Krenčič Rudolf**, uč. 6. r. Sevnica ob Savi. Dobi od papeža. blagoslovljen rožni venec.

O Bogu

Vse doline in planine,
vse, kar vidimo okrog,
to storil ni nihče drugi,
kakor dobrotljivi Bog.

Tudi nas bi zdaj ne bilo,
če Boga ne bilo bi.
Molimo Boga, da bomo
tja v nebesa vsi prišli.

Mohor Milivoj, uč. II. razr. klas. gimn. v Mariboru.

Duhovne vaje šolarjev v Framu.

Letos obhajamo 1900 letnico odrešenja. Dekanije naše škofije so kar tekmovalle med seboj, katera bo lepše proslavila to obletnico. Naša dekanija je imela čisto svojevrstno prireditev. Šolarji cele dekanije smo imeli evharistični shod na Ptujski gori. Na ta shod smo se framski šolarji pri-

pravili z duhovnimi vajami, ki so jih vodili g. pater Krizostom iz Ljubljane. Kdo ne pozna slavnega urednika naše »Lučke«? Mi framski šolarji pa ga že poznamo od prejšnjih duhovnih vaj. V nedeljo popoldan so nas prav lepo pripravili za sv. spoved. Pomagali so nam izpraševati vest in nam tako pokazali, kako si moramo vsakikrat pred sv. spovedjo pretehtati svojo dušo. Tokrat smo gotovo vsi opravili sv. spoved dobro. Drugi dan so darovali za nas sv. mašo, med katero smo prejeli skupno sv. obhajilo. Pred sv. obhajilom so imeli g. pater za nas šolarje posebno pridigo. Zelo radi smo jih poslušali, ko so nam pripovedovali, da so bili ravno pred našimi duhovnimi vajami v Rimu in da so tam obiskali sv. očeta. Iz Rima so prinesli svetinjice, ki so jih blagoslovili sam sv. oče in g. pater so dali vsakemu svetinjico za spomin na duhovne vaje. Sv. obhajilo, ki smo ga prejeli med duhovnimi vajami, naj bi bilo v zahvalo našega odrešenja. Po sv. maši smo se skupno zahvalili g. patru za duhovne vaje in jih prosili, naj nas kmalu spet obiščejo in da bi imeli še kdaj duhovne vaje.

Prisrčno Vas pozdravlja

Franc Prelog
učenec V. razreda v Framu.

Odgovor: Vse framske otroke prav prisrčno pozdravljam. Zares je bilo lepo tiste dni, ko sem bil med vami in sem že takrat sklenil, da bom zopet prišel. Za lepa pisma in ljubeznive pozdrave se zahvaljujem sledečim framskim otrokom: Marici Bučar, Ivanki Medved in Vidi Dreo. — Pismo, ki mi ga je napisala Frida Felzer, bom pa priobčil prihodnjič.

Prečastiti gospod urednik!

Tudi pri nas v Stični smo že komaj čakali, da z novim šolskim letom pride tudi nova »Lučka«. Z velikim veseljem jo beremo vsi. Veselimo se, da tudi drugje tako radi bero »Lučko«. Za prihodnjo številko bomo poslali kratko poročilo o našem mladinskem zboru, kaj že vse znamo.

Najlepše pozdrave Vam, prečastiti gospod urednik, in vsem Lučkarjem.

Grden Amalija
učenka VII. raz. osnovne šole v Stični.

Odgovor: Poročila o vašem mladinskem zboru se zelo veselim. Le kmalu pošlji!

Zahvala in priprošnja.

Bili smo v veiki stiski. Moja mama je izročila vso zadevo priprošnji Antona Martina Slomška, opravili smo tridnevnicu k žalostni Materi božji in obenem prosili pomoči sv. Antona P., sv. Jožefa in sv. Terezijo D. J. Bili smo trdno prepričani, da nam bo pomagano. Res, še preden smo končali tridnevnicu, smo bili uslišani; vse se je obrnilo na dobro. Da izpolnim svojo obljubo, se na tem mestu javno zahvaljujemo svojim priprošnjikom za rešitev iz naše stiske. Obenem jih prosimo še nadaljnega varstva in pomoči.

Trampuž Radoslav

Prečastiti g. urednik!

Se smo živi v Kostanjevici, čeprav nas je Krka zalila, skoraj do vratu. Ker smo pa že vode vajeni, se nam ni zdelo vredno niti kihnuti. V Kostanjevici je letos prav živahno. Imeli smo sv. birmo, naš častiti gospod župnik so obhajali srebrno sv. mašo, udeležili smo se otroškega tabora na prelepem Stopnem in evharističnega kongresa v ponosnem sv. Jerneju. Sedaj v adventu bomo imeli sv. misijon. Res škoda, da nas niste obiskali tudi letos. Prihodnje leto se bo vršil otroški tabor pri nas v Kostanjevici, pri Materi božji dobrega sveta. Vabimo Vas, da se ga tudi Vi udeležite, ker tam boste našli zbrane vse Vaše Lučkarje od blizu in daleč.

Tam se bomo pomenili kaj več o Marijinem vrtcu, o Lučki in o nas.

Prisrčno Vas pozdravlja Vaša Vam vdana

Slavica Faletova

učenka IV. b. raz. osnovne šole v Kostanjevici.

Odgovor: Ni več daleč, ko bom zopet prirogovilil v Kostanjevico. Razume se, da se bom z velikim veseljem pogovarjal z vami o samih prelepih stvareh. Prihodnje leto pa pridem na vsak način na vaš otroški tabor. To bo halo; se že močno veselim.

Odgovor Anici Goršič uč. 4. raz. Šmarje: Le brez skrbi mi še več kart piši. Vsakega pisma sem vesel. Pozdravljam Tebe in Tvoje sošolke.

Urednik.

Misijonski koledarček za mladino za leto 1934. Prinaša ljubke povestice in slike. V veselje bo ne samo mladim, ampak tudi odraslim. Zlasti ginja je povest »Petrčkovo prvo in zadnje sv. obhajilo«. Nad vse šaljiva pa je zgodbica »Za malega zamorčka malo preveč«. Priporočamo staršem in vzgojiteljem, da naročajo koledarček. Pri 10 izv. eden povrh. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

Za frančiškanske misijone so iz Maribora darovali: Cvahte Ana 1.75, Kocbek Dragica 1, Krajnc Marija 1, Lukša Jelena 3, Strehar Jelka 11, Kiffmann Amalija 5, Lukeš 5.50, Koller Erna 0.50, iBtežnik M. 0.50, Ločičnik Zd. 9, Andrejčič 2, Glaser 2.25, Kores 0.25, Terčič 2, Planinc 2.50, Felber Il. 2, Juhart W. 1, Brandstetter 2.25, Sipoš 0.50, Nimerrichter 1, Gutmaier 2, Mitič 0.50, Može 0.50, Čeh Sonja 1, Trampuš 0.25, Derfl Milan 1.50, Štirbec Ivan 2.50, Jurkovič 1, neimenovani 1. — Skupno 64. 25 Din. Bog povrni!

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 S. — Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)